

Povestea cântării

George Coșbuc

- „Ai poate prin lume vreo țintă
De-alergi, călătorule vânt?”
- „Prin largile lumi ale zării,
Prin taina cea sfânt-a cântării
Și, singur, pe vremea-nnoptării

M-opresc pe-o colină și cânt.
Și-n urmă-mi pădurile cântă
Cu freamăt de doină, cu șoapte,
Iar uneori până-n pământ
Cu șuier de crivăț - prin noapte.”

- „Dar care ți-e veșnica țintă
De-alergi, călătorule nor?”
- „Ascult și eu vântul prin vale
Cum șuieră doine de jale,
Iar dacă-mi întâmpin în cale
Tovarăși, începem în cor
Cântarea ce vântul ne-o cântă:
Cu murmur prin noaptea cu lună,
Cu vuiet de aripi în zbor
Și trăsnete-n zi de furtună.”

- „Ai poate pe dealuri vreo țintă
De-alergi tu, drumețe pârâu?”
- „Țin ochii la norul din zare
Să-nvăț aiurata-i cântare;
De-i pașnic, pe ascunsă-mi cărare
Eu cânt printre lanuri de grâu:
Când noru-n văzduh se frământă
Îmi urlu de-a lungul câmpiei
În goana mea fără de frâu
Sălbatecul cânt al mânii.”

- „Tu singur ești fără de țintă,
Poete, și-n gânduri mereu?”
- „Ascult cum își freamătă cântul
Pădurea, pârâul și vântul;
E cerul al meu și pământul,
Și cânt, ca și ele, și eu.
În urmă-mi popoarele cântă
Cântări de la mine-nvățate:
Și tot ce e-n sufletul meu

POEZII ONLINE

E-n sufletul lumii mirate”.